

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рж1 у 375/2025
03.12.2025. године
Београд

Врховни суд, судија Јелена Ивановић, у предмету предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Марко Радојковић, адвокат из ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 671/25 од 28.10.2025. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је дана 03.12.2025. године, након спроведеног испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 671/25 од 28.10.2025. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач је дана 13.11.2025. године поднела Врховном суду жалбу, преко Управног суда (примљен у Врховном суду 21.11.2025. године) против решења Управног суда Р4 у 671/25 од 28.10.2025. године, којим је одбијен као неоснован њен приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 59598/22 и одбијен захтев подносиоце приговора за накнаду трошкова поступка.

У жалби је навела да је од дана пријема тужбе у Управном суду протекло више од три године, а да је предмет неактиван и да суд неблаговремено спроводи прописане процесне радње. Истакла је да има 68 година и да је потпуно непознато зашто суд не поступа у складу са процесним правилима. Указала је да предмет није чињенично и правно сложен, те да је кашњење у процесним радњама проузроковано неактивношћу суда, а не понашањем тужиоца или тужене. Предложила је да Врховни суд усвоји жалбу, преиначи решење Управног суда Р4 у 671/25 од 28.10.2025. године, тако што ће усвојити приговор предлагача и утврдити да је поступањем већа у предмету Управног суда У 59598/22 повређено право предлагача на суђење у разумном року, те наложити поступајућем судији у наведеном предмету да у року од 30 дана од дана пријема тог решења спроведе потребне процесне радње ради решавања ове правне ствари, а предлагачу досудити трошкове поступка.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, бр. 40/15 и 92/23)

и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“, бр. 25/82, „Службени гласник РС“, бр. 6/15 и 14/22), Врховни суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда Р4 у 671/25 и У 59598/22 произлази да је предлагач дана 26.12.2022. године поднела Управном суду тужбу против туженог Министарства финансија Републике Србије, због ћутања управе - недonoшења решења по њеном захтеву за поништавање коначног решења о експропријацији Одељења за стамбено комуналне и имовинске правне послове Градске управе Града Крушевца број 465-278/2019 од 08.05.2019. године. Поступајући по налогу суда од 03.02.2025. године, тужени орган је дана 07.03.2025. године доставио суду одговор на тужбу са решењем број 465-01-03323/2022-07 од 14.11.2022. године, којим је одлучио о предметном захтеву тужиље. Решењем Управног суда од 20.05.2022. године, наложено је подносиоцу тужбе, адвокату Марку Радојковићу из ..., да у остављеном року достави суду оригинал овереног пуномоћја за заступање тужиље, под претњом одбачаја тужбе. Решењем суда од 13.10.2025. године, наложено је пуномоћнику тужиље да достави суду писану изјаву тужиље у смислу члана 29. став 2. Закона о управним споровима, а у вези накнадно донетог решења туженог органа од 14.11.2022. године. По овом налогу суда, тужиља се изјаснила поднеском примљеним у суду 29.10.2025. године.

Ожалбеним решењем одбијен је, као неоснован, приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 59598/22, са образложењем да је суд активно предузимао радње у претходном поступку како би створио процесне услове за одлучивање у овој управној ствари. Посебно су узета у обзир општа запажања Европског суда за људска права, која указују да се у једноставним предметима, у које спада и предмет подносиоце приговора, разумним роком сматра трајање поступка до две године. Међутим, Управни суд је полазећи од чињенице да је правна сигурност императив који захтева да суђења не трају дуже него што је оптимално потребно, али да кратки рокови нису увек гаранција добре правде, већ да начело доброг вршења правде има већи домет од начела разумног рока, што може оправдати избор мање брзих али праведнијих поступака, оценио да се трајање поступка у конкретном случају не може сматрати повредом права на суђење у разумном року. Такође, имао је у виду и да је решењем туженог органа од 14.11.2022. године одлучено о предметном захтеву, па је у конкретном случају престала неизвесност у вези са исходом поступка ради ког је поднет тужба због ћутања управе. Узео је у обзир и околност да су 01. новембра 2023. године расписани избори за народне посланике, кои су одржани дана 17.12.2023. године, што је довело до редукованог и отежаног рада тог суда, који је у изборном поступку дао предност решавању изборних предмета. При том, имао је у виду и одредбу члана 177. став 1. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр. 110/09 ... 18/22), према којој су судије дужне да решавају предмете по редоследу њиховог пријема.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на

суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Полазећи од чињеница од значаја за доношење одлуке и специфичности чињеничних и правних питања у овој правној ствари, Врховни суд налази да је правилно поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда У 59598/22, као и то да су наводи жалбе предлагача неосновани. Предлагач своје становиште о повреди права на суђење у разумном року заснива на дугом трајању управног спора, као последици неактивности Управног суда при спровођењу процесних овлашћења. Међутим, Врховни суд налази да у конкретном случају није било неактивности суда и да трајање поступка у периоду од подношења тужбе 26.12.2022. године до подношења приговора 08.09.2025. године, не води повреди права на суђење у разумном року. При том, доношењем решења туженог органа од 14.11.2022. године одлучено је о предметном захтеву, чиме је отклоњена неизвесност подносиоце о исходу поступка по истом, а што је био разлог за покретање управног спора због ћутања управе. Даље, правилно налази Управни суд да се приликом оцене постојања разлога који воде повреди права на суђење у разумном року мора имати у виду и одредба члана 177. став 1. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр. 110/09...18/22), према којој су судије дужне да решавају предмете по редоследу њиховог пријема, као и да су због одржаних избора дана 17.12.2023. године постојале околности, везане за пружање заштите изборног права, које су редуковале и отежале рад Управног суда у периоду крајем 2023. године и почетком 2024. године.

Имајући све напред наведено у виду, Врховни суд налази да је Управни суд правилно одбио приговор ради убрзавања поступка у предмету тог суда У 59598/22, да су наводи жалбе неосновани, па је применом члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року одбио жалбу предлагача у ставу првом диспозитива.

Врховни суд је у ставу другом диспозитива, одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка применом члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, јер предлагач није успела у поступку заштите права на суђење у разумном року.

Судија
Јелена Ивановић

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба,
у смислу члана 21. Закона о заштити права
на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић